

ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΩΣ ΦΩΤΑ ΘΕΟΥΡΓΙΚΑ ΚΑΙ ΦΙΛΟΙ ΘΕΟΥ

- Τα αγήραστα πρότυπα και οι ασφαλείς οδοδείκτες της αγιοπνευματικής βιοτής
- Οι νικητές της φυσικής νομοτέλειας και ένσαρκες εικόνες Χριστού

Ουρανός πολύφωτος η Εκκλησία και οι διαλάμποντες επέκεινα του γήινου και κτιστού πεπερασμένου χωροχρόνου αστέρες αυτής, δηλαδή οι άγιοι της, δορυφορούνται αϊδίως πέριξ του ακτίστου νοητού Ηλίου της Δικαιοσύνης Ιησού Χριστού, φωτιζόμενοι από το Άκτιστο φως Αυτού, αγιαζόμενοι από Αυτόν ως την μόνη αυτοπηγή πάσης Αγιότητας και δοξαζόμενοι από την εκείνου άφθορη, άληκτη και αδαπάνητη θεϊκή δόξα.

Ως πολύκαρπον και καλλίκαρπον «γεώργιον Αμπελώνος» η Εκκλησία μέσα στο διάβα των αιώνων και στις περιπετειώδεις στροφές του ενίοτε πολυτάραχου, πολυκύμαντου και πολυπλάγκτου χωροχρονικού ιστορικού γίνεσθαι της όλης εν Χριστώ ζωής και πορείας της ανέδειξε και συνεχίζει αδιαλείπτως να αναδεικνύει τους «ενσάρκους καρπούς του Αγίου Πνεύματος», που δεν είναι άλλοι από τους Αγίους της, οι οποίοι αν και υπήρξαν χοϊκοί και θνητοί άνθρωποι, πολεμούμενοι από τον αντίδικο μισάνθρωπο διαβολέα, τον πατέρα παντός πειρασμού και λογισμού ψυχοφθόρου και σωματοφθόρου, εντούτοις εκείνοι υπερήραν την κτιστή νομοτέλεια και αναγκαιότητα της φθαρτής ανθρώπινης φύσεώς τους, γενόμενοι «ένσαρκες εικόνες Ιησού Χριστού» και ζώντας σε κάθε αναπνοή, σε κάθε κύτταρό τους το του Αποστόλου Παύλου: «Ζω δε ουκέτι εγώ, ζη δε εν εμοί Χριστός».

Η αγιότητα λοιπόν δεν είναι προνόμιο κάποιας κάστας ανθρώπων καθάρων και αγνών, όπως διεκήρυττε προ αιώνων η αίρεση «των αγνών ή καθάρων», ούτε προνόμιο και ευλογία μιας κάποιας εποχής, αλλά αδαπάνητη και ατελεύτητη ευλογία και δωρεά Θεού στον κάθε εποχής αμαρτωλό άνθρωπο που με την μετάνοιά του νεκρώνει, θάπτει τα πάντα για να ζήσει οντολογικά την γέννηση και την Ανάσταση του Χριστού στο «είναι» του, να γίνει «όλως, καθ' όλα Χριστός». Η αγιαστική ενέργεια του Αγίου Πνεύματος ενοικεί σε κάθε άνθρωπο αγαθής προαιρέσεως ανεξαρτήτως φυλής, φύλου, χρώματος, κοινωνικής τάξεως ή μορφωτικού επιπέδου. Η αγιότητα συνεπώς δεν είναι μια φιλοσοφική, νοσησιαρχική ή μαγική κατάσταση, αλλά η εν Χριστώ οντολογική μεταμόρφωση του αμαρτωλού ανθρώπου που ασκείται και βιώνει αδιαλείπτως την σωστική μετάνοια ως απόλυτη έκφραση της τελείας αγάπης προς τον Χριστό.

Σε αυτό το αγλαόκαρπο γεώργιο της Εκκλησίας αναφύονται οι κεχαριτωμένοι βλαστοί της αγιότητας εντός του κόσμου τούτου για να μεταμορφώσουν τον κόσμο της πτώσεως, της πλάνης και της ανθρωποφθόρου αμαρτίας, και να ζήσουν ελεύθεροι, αληθινά ελεύθεροι, την υπέρ κόσμον αλήθεια και ζωή. Προσφυώς λοιπόν οι Άγιοι έχουν αποκλειθεί ως οι «αληθείς και γνήσιοι φίλοι του Θεού».

Οι Άγιοι ως πολύφωτοι αστέρες του νοητού στερεώματος και της υπερουράνιας ακτίστου Βασιλείας της Τριαδικής Θεότητας καθίστανται τα εν Αγίω Πνεύματι «Αχειροποίητα Ιερά Δοχεία» της ακτίστου, ανακαινιστικής και μεταμορφωτικής ενεργείας της Τριαδικής Θεότητας γενόμενοι «Παράκλητοι», δηλαδή παρηγορητές του χοϊκού και φθαρτού, πεπερασμένου και κτιστού ανθρωπίνου Γένους. Έτσι, οι αληθείς και γνήσιοι «φίλοι του Θεού» καθίστανται συνάμα «αληθείς και γνήσιοι φίλοι και των ανθρώπων» προερχόμενοι από την «ζύμη του γένους των βροτών» ως σαρξ εκ της σαρκός τους και οστούν και των οστέων τους.

Όταν λοιπόν γίνεται λόγος για την δόξα της Εκκλησίας, είτε εξ αγνοίας είτε για λόγους σκοπιμότητας, και λέγονται ή γράφονται με άκρως κοσμική λογική τα διάφορα αλλότρια και παιδαριώδη, τότε η απάντηση δίδεται ηχηρά και αποστομωτικά από την ίδια την αγιοπνευματική ζωή της Εκκλησίας, ότι η δόξα αυτής είναι οι εν Χριστώ μεταμορφωμένοι και ανακαινισμένοι, χάριτι Θεία, Άγιοί της, οι ένσαρκες αυτές εικόνες Ιησού Χριστού, στις οποίες ενοικεί ο «Παράκλητος της Αληθείας» και δι' αυτών επενεργεί η άκτιστη αγιαστική και θαυματουργική ενέργεια της Τριαδικής Θεότητας στους ανθρώπους και στην σύνολη κτίση.

Οι άγιοι της Εκκλησίας, κατά τον Άγιο Μάξιμο τον Ομολογητή, είναι «φώτα Θεουργικά». Γράφει χαρακτηριστικά: «Θεουργικά φώτα φαμέν τας των αγίων διδασκαλίας, ως φως γνώσεως εμποιούσας και θεούσας τους πειθομένους». Οι θεούμενοι άγιοι δεν είναι μόνο δέκτες και φύλακες της παρακαταθήκης, αλλά και μεταδότες. Ως αληθινοί παιδαγωγοί μεταδίδουν μόνον ό,τι κρίνουν συμφέρον για τις ψυχές των ανθρώπων και ό,τι μπορούν αυτοί, οι πιστοί, να δεχθούν.

Κατά την Ορθόδοξη Εκκλησία η δύναμη εκείνη που τελειοί τους πιστούς και τους αναδεικνύει «φίλους του Θεού», είναι το μυστήριο του Σταυρού και της Αναστάσεως, δηλαδή η βίωση οντολογικά του μυστηρίου της ευσεβείας. Οι άγιοι δεχόμενοι την «καλήν αλλοίωσιν» καθίστανται «σύμμορφοι Χριστώ». Απεκδύονται και νεκρώνουν τον «παλαιό άνθρωπο» της φθοροποιού αμαρτίας και ενδύονται την «αχειροποίητη στολή της Αναστάσεως». Με την υπακοή που εκδηλώνουν οι πιστοί στο Θεό, γίνονται δεκτικοί της χάριτος του Θεού και έτσι μεταβάλλεται η υποστατική ιδιοτέλεια σε ανιδιοτελή αγάπη. Γίνονται θεόπτες, συγγενείς του Θεού και αδελφοί του Χριστού και θεοί υιοί της Παρθένου. Έτσι, επαληθεύεται η θεόπνευστη γραφή του Αγίου Γρηγορίου του Παλαμά: «Ο Θεός πάρεστιν πανταχού, ενοικεί δε εν μόνοις τοις αγίοις», οι οποίοι έχουν παρρησία ενώπιον του Θεού και «συμβασιλεύουν λαμπρότατα τω Σωτήρι». Επειδή δε κοινωνούν οντολογικά της υπέρ λόγον ζωής της ακτίστου Τριάδος «εν Ουρανώ, εμφορούνται υπό θείου φωτός» και καθίστανται αψευδείς και μακρόθυμοι πρεσβευτές του ανθρωπίνου γένους ενώπιον του εν Τριάδι Θεού.

Στην σύγχρονη υλιστική, οργισμένη καταναλωτική και εγωκεντρική πανανθρώπινη κοινωνία στην οποία λατρεύεται ειδωλολατρικά η ύλη και έχει εξοριστεί ο Θεός από την ζωή των ανθρώπων, ο περί των αγίων λόγος φαντάζει για κάποιους ως «κακόγουστο και παλιομοδίτικο κατηχητικό». Τούτο δυστυχώς συμβαίνει διότι ο σύγχρονος άνθρωπος θέτει ως κριτήριο των πάντων τον ανούσιο ορθολογισμό και τον άκρατο υλισμό που νεκρώνουν την δυνατότητά του να αναχθεί πνευματικά και να βιώσει την περί Θεού οντολογία μέσω της αγιοπνευματικής εμπειρίας. Ο εν Χριστώ Άγιος όμως μπορεί να βρίσκεται στην διπλανή πόρτα κρυπτόμενος και εκουσίως αφανιζόμενος στην αγιοπνευματική μόνωση της κατά Θεόν απάθειας, της πάλης δηλαδή έναντι των ποικιλόμορφων παθών. Η βίωση της αγιότητας ως μεταμορφωτικής ελλάμψεως στην ψυχοσωματική οντότητα του χοϊκού ανθρώπου είναι το αποτέλεσμα της «συνεργείας» Θεού και ανθρώπου. Ο Θεός δεν εξαναγκάζει ούτε βιάζει το αυτεξούσιο, την ελευθερία της βουλήσεως του ανθρώπου να ενωθεί μαζί του, αλλά και ο άνθρωπος δεν μπορεί να μεταμορφωθεί σε ένσαρκο δοχείο της ακτίστου χάριτος του Θεού μέσα από μία μηχανικά αυτοποιημένη νοσηριαρχική ή διανοητική ή ψυχολογική διαδικασία. Η ελεύθερη και αβίαστη προαίρεση του ανθρώπου να συναντήσει και να βιώσει τον Χριστό ως πρόσωπο με κριτήριο την αγάπη του προς αυτόν αποτελεί την οντολογική προϋπόθεση για την ένθεη ανακαίνισή του και την μετά του Θεού Ένωσή του. Ο Άγιος είναι ο πλέον ελεύθερος άνθρωπος, ο οποίος αποθέτει πάσα την ζωή, την ύπαρξη και την βιοτική του μέριμνα στο Χριστό, γενόμενος όλος ένσαρκη εικόνα Χριστού.